

[Fr. Dalgaard.]

samme Maade som Demokratierne i vore Nabolande og andre Lande gør det. Denne Opgave burde kunne samle alle demokratiske Partier.

Jeg skal anbefale Lovforslaget om Ændringer i Straffeloven og Lovforslaget om Ændringer i Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov, saaledes som den højtærede Minister har fremsat Forslagene her.

Elgaard: De to Lovforslag, vi her har til Behandling, har gennemgaaet en ret omfattende Behandling i det andet Ting, men saa vidt jeg kan læse ud af den Betænkning, som Oppositionen, altsaa Mindretallene, i Landstinget har afgivet, rettes der i denne Betænkning en alvorlig Anklage mod den højtærede Justitsminister paa det Grundlag, at Mindretallet i Landstinget ikke betragter det Arbejde, Tinget var i Gang med med Hensyn til disse Lovforslag, som fuldført. Man giver i Betænkningen klart til Kende, at en Række Oplysninger, som Udvalget havde ønsket, dels ikke er indhentet og dels ikke er behandlet, og at Flertallet i Landstinget har ønsket at fremme Sagen alt for hurtigt — saa hurtigt, at Mindretallet efter mit Skøn har fuld Føje til at skrive sin Betænkning saaledes, som den lyder. Det er næppe nogen god Start for Lovforslag af en Karakter som disse, og det er næppe nogen god Baggrund for Lovforslagene ved den Behandling, som skal foregaa i Folketinget.

Hvis jeg nu havde den fjerneste Indfyldelse paa den højtærede Justitsminister — hvad jeg ved, jeg ikke har —, saa vilde jeg minde ham om, at om 10 Dage skal — efter hvad det hedder sig fra de høje Pladser — den samlede Rigsdag opløses, altsaa et meget ekstraordinært Skridt, paa Grund af den tilsigtede Grundlovsændring. Og naar da den højtærede Justitsminister møder med et Lovforslag, der, som det foreliggende, er Udtryk for et saa daarligt Resultat fra det andet høje Tings Side, saa vilde det vist ikke være urimeligt at sige til den højtærede Minister: Var det ikke bedre at lade de 10 Dage passere — og nogle flere —, inden man gør sig færdig med dette Lovforslag, som der er saa betydelig Uenighed om, specielt da det er af den Karakter, det er?

Ministeren har nemlig blandet flere Ting sammen. En Række af de foreslaaede Bestemmelser kunde Ministeren sikkert have faaet gennemført med en enig Rigsdag bag sig. Jeg tænker bl. a. paa de Bestemmelser, der angaar Spionage og Dokumenttyveri. Jeg har ikke noget at indvende imod, at

Straffeloven bliver ændret saaledes, at den Slags Ting kan straffes i Tilfælde, hvor det ikke kan ske nu. Jeg har heller ikke noget imod *skærpede* Straffebestemmelser med Hensyn til Spioneri o. lign. Jeg har endvidere ikke synderligt at indvinde imod, at man ved Forseelser, der vedrører Sædeligheden, skærper Straffelovens Bestemmelser. Hvis Ministeren havde holdt sig til disse Omraader, tror jeg, at Tinget til Trods for det sene Tidspunkt, i Enighed kunde være naaet til et Resultat.

Men det, som gør det umuligt for den højtærede Minister at faa gennemført Forslaget med enstemmig Tilslutning, er specielt to Omraader, nemlig dets Bestemmelser om Fornærmelse mod eller Angreb paa offentlig Person og Myndighed, og de Bestemmelser, som berører Friheden i det danske Samfund baade til at tale og til at skrive og bringe Referater.

Det var jo paa et tidligt Trin af Mennekehedens Historie — saa vidt vi kender til den —, at der var en, der sagde: Hvad er Sandhed? Jeg er ikke sikker paa, at den højtærede Justitsminister og jeg i *alle* Tilfælde vilde være enige om, hvad der i en eller anden Sag var Sandhed.

Jeg er ganske klar over — hvad der ogsaa fremgaaer baade af den højtærede Justitsministers Udtalelser og af Socialdemokratiets Ordførers Udtalelser —, at man underbygger Ønsket om de forskellige Bestemmelser, som angaar Værn af Myndighed og Institutioner, berører Ytringsfriheden, Referater o. s. v., med, at Mentaliteten er en anden, at Demokratiet under de herskende Forhold altsaa paa disse Omraader straffelovsmæssigt maa have større Mulighed for at værne sig. Og naar man taler om Mentalitet, tænker man først og fremmest paa nye Bevægelser, der ogsaa har vist sig i den danske Befolkning, men i hvert Fald foreløbig kun ganske sporadisk.

Jeg vil herom sige, at jeg er næsten helt sikker paa, at Vejen til at, skal vi sige, dæmme op for disse Bevægelser ikke er den at lave Ændringer i Straffeloven med den Motivering, som man her synes at give disse. Man skal værne Folkestyret!

Jeg kunde have Lyst til at spørge den ærede Ordfører for Socialdemokratiet saavel som den højtærede Minister, der begge har deltaget i politisk Arbejde og Agitation og i Lovgivning igennem en Række af Aar, om det, naar man vilde tænke over Folkestyrets virkelige Idé og den Maade, hvorpaa man kunde grundfæste det i et Folks Bevidsthed og Sindsindstilling, saa ikke vilde have været baade formaalstjenligt og